

Artikelns originaltitel är "NATO: The Imperial Pitbull". Översättning: Agneta Norberg

NATO: Imperiets pitbullterrier

Av Professor Edward S. Herman

Z Magazine, februari 2009.

En av de mera vilseledande klichéerna i västs beskrivning av tiden efter andra världskriget är att NATO konstruerades som ett försvarsarrangemang för att blockera hotet från en sovjetisk attack mot Västeuropa. Detta är felaktigt. Det är sant att västs propaganda överdrev det sovjetiska hotet men ett stort antal nyckelpersoner bland USA:s och västvärldens statsmän erkände att en sovjetisk invasion inte utgjorde ett verkligt hot. Sovjetunionen var ödelagt men trots innehavet av en stor armé var de utmattade och behövde tid att återhämta sig. USA stod på topp, kriget hade revitaliserat deras ekonomi, de hade inte skadats av kriget och de hade en atombomb i sin arsenal, som de demonstrerat för Sovjetunionen, genom att avliva en kvarts miljon japanska civila i Hiroshima och Nagasaki.

Att slå till mot Sovjetunionen innan landet hade återhämtat sig eller producerat egna kärnvapen diskuterades i Washington. Denna idé avvisades till förmån för uppbyggingspolitik, ekonomisk krigföring och andra former av destabilisering.

NSC 68, daterades den april 1950, och beskrev det stora sovjetiska hotet, samtidigt som man genomförde ett program för att destabilisera Sovjet vilket skulle leda till regimförändring. Detta lyckades man ju också slutligen 1991. Således, konstaterade hårdingar som John Foster Dulles 1949, följande: "Jag känner ingen ansvarig i hög ställning, militär eller civil i denna regering eller någon annan regering, som har den uppfattningen att Sovjetunionen planerar någon erövring med öppen militär aggression." Men lägg märke till Dulles ordval - "öppen militär aggression". Hotet handlade mer om ett möjligt sovjetiskt stöd till vänsterpolitiska grupper och partier i Västeuropa. Senator Arthur Vandenberg, den som främst förordade NATO, konstaterade öppet att NATO:s militära uppbyggnad huvudsakligen var av praktisk natur för att säkra adekvat försvar mot inre undergrävande verksamhet."

Det stora stöd som USA erbjöd till högerkrafter var naturligtvis inte en hjälp till undergrävande verksamhet eller ett hot mot demokratin; det vara bara Sovjets hjälp till vänstern som passade i denna kategori (minns Adlai Stevensons påstående under sena 60-talet att motståndet i Sydvietnam av nationella krafter fientliga till den USA-insatta regimen var "inhemsk aggression").

De icke-tyska Västeuropeiska eliterna var mycket mer oroliga inför ett tyskt återuppstående och ett tyskt hot, och, som USA:s regering, mer angelägen om att hålla nere vänstern i Europa än att tänka på ett sovjetiskt hot. USA pressade européerna att öka sina militära styrkor och att köpa vapen från USA:s vapensäljare. Trots att det upplåsta och ibland helt uppdiiktade hotet var Sovjets militära hot mycket användbart genom att man då kunde diskreditera vänstern genom att knyta dem till Stalin och bolsjevismen samt en påstådd sovjetisk invasion och ett mytiskt världserövringsprogram.

Fakta var att Warszawapakten var mycket mer defensiv än NATO till sin uppläggning; deras organisation följde NATO:s och var en tydlig respons. Det var även en struktur av en svagare

part och med mindre tillförlitliga medlemmar. NATO var viktig i en process över tid för att destabilisera och nedmontera sovjetiska regimen. Framför allt – NATO:s rustningar och styrka var en del av USA:s strategi att tvinga Sovjet att ge ut sina resurser på militära rustningar än på att satsa på välfärd, lycka och lojalitet hos sin befolkning. Detta uppmuntrade till förtryck genom att skapa ett genuint säkerhetshot som skulle skada folkets lojalitet och skada Sovjets rykte utomlands. Under denna tidiga period försökte de sovjetiska ledarna att förhandla fram någon form av fredsavtal med väst, inklusive att ge upp Östtyskland, men USA och dess klientstater i Europa lyssnade inte på det örat.

Som redan sagts var USA:s officiella ståndpunkt (även massmedias) att endast de interventioner som Sovjet företog sig i Västeuropa var förkastliga och hotade den inre säkerheten. Men i en värld som inte följer Orwells teser borde man kunna erkänna att USA inte bara vida överträffade Sovjet när det gällde att stödja intern destabiliserande verksamhet utan även bedrev rent terroristiska handlingar under åren som följde 1945. Vänstern hade vuxit i styrka under det andra världskriget genom att kämpa mot det nazistiska Tyskland och det fascistiska Italien. USA bekämpade vänsterns krav på makt och politiskt deltagande och med alla till buds stående medel, inklusive ren krigföring i Grekland och genom ett massivt ekonomiskt stöd till partier och politiker som motarbetade vänstern runt om i Europa.

I Grekland stödde USA den yttersta högern, inklusive de som kollaborerat med fascisterna och lyckades installera in en otäck, auktoritär högerregim. USA fortsatte att stödja det fascistiska Spanien och accepterade det fascistiska Portugal som en av grundarna till det NATO som bildades. NATO-vapen hjälpte Portugal att föra sina koloniala krig. Den dominerande makten inom NATO, USA, stödde högerpolitiker och tidigare nazister och fascister överallt, men hävdade självklart att de själva var demokratiska och att de bekämpade totalitarism.

Det kanske mest uppseendeväckande var USA:s och NATO:s stöd till paramilitära grupper och terrorism. I Italien gick USA samman med högerfalanger, hemliga sammanslutningar som t.ex. P-2 logen och de paramilitära grupper som, tillsammans med polisstyrkorna genomförde det man kallade strategin att skapa oro och konflikt (strategy of tension). Man genomförde alltså en serie terroristattacker varvid man lade skulden på vänstern. Den mest omtalade var bombningen av järnvägsstationen i Bologna i augusti 1980, varvid 86 människor dog. Träningen och integrationen inom polisstyrkorna – CIA/NATO- operationerna bland de tidigare fascisterna och fascistkollaboratörerna var oerhört väl organiserad i Italien, men vanlig även i övriga delar av Europa (För att läsa mer om just Italien, se Herman och Brodhead, "The Italian Context: The Fascist Tradition and the Postwar Rehabilitation of the Right", New York, Sheridan Square, 1986)

När det gäller Tyskland, se William Blum i kapitlet "Tyskland 1950" i boken Killing Hope, 1995 (på svenska heter den CIA och USA:s verkliga utrikespolitik).

NATO var även del av operation Gladio, ett program organiserat av CIA, tillsammans med NATO- regeringar och säkerhetsetablissemangen, som i en rad europeiska stater satte upp hemliga kadrer och vapengömmor, föregivande förberedelser för en kommande sovjetisk invasion. I själva verket var dessa förberedelser för internt bruk mot landets egen befolkning, som inte ville finna sig i sakernas tillstånd. Dessa vapen stod till högerens disposition. De användes ett antal gånger t.ex. vid bombningen av Bologna stationen och flera terroristaktioner i Belgien och Tyskland.

Gladios och NATO:s planer användes för att slå ner vänstern i Grekland 1967 - det demokratiska valet av en liberal regering. Den grekiska militären sjösatte en plan som NATO förberett, Operation Prometheus, och ersatte den demokratiska ordningen med en militär diktatur som använde sig av brutal tortyr. Varken NATO eller Johnsonadministrationen protesterade. Andra Gladio-styrkor, från Italien bl.a., kom till Grekland för att i praktiken lära sig hur man hanterar "inre uppror".

Sammanfattningsvis: från sin allra första början var NATO offensiv, inte defensiv. NATO var emot diplomati och fred och sammanflätad med terroristoperationer och andra former av politiska interventioner, som var odemokratiska och ett verkligt hot mot demokratin.

NATO efter Sovjetunionens upplösning

När Sovjet upphörde att existera och den hotande Warszawapakten försvann, försvann ju också det teoretiska skälet till NATO:s existens. Detta skäl var visserligen en lögn men NATO måste inför allmänheten omdefiniera skälen till sin fortsatta existens. NATO antog nu en större, aggressivare roll. Eftersom det inte fanns några skäl att i fortsättningen försvara Jugoslavien efter Sovjets fall började NATO samarbeta med Tyskland för att nedmontera sin tidigare västallierade, och bröt i samband med detta FN-stadgans våldsförbud.

Mitt i bombningarna av Jugoslavien, i april 1999, höll NATO sitt 50-årsjubileum i Washington. D.C. och firade sina framgångar och med ett orwellskt språkbruk uttalade sitt hängivna stöd till folkrätten samtidigt med sitt pågående grova brott mot FN stadgan. Faktum är att texten i det ursprungliga dokumentet för NATO:s grundande 1949 inleddes med en försäkran om medlemmarnas stöd till FN stadgan. I artikel 1 säjs: "...att lösa alla internationella konflikter med fredliga medel."

Den session som hölls i april 1999 producerade ett strategiskt koncept som lade fram ett nytt program för NATO nu när den defensiva rollen att försvara sig mot en sovjetisk invasion verkade mindre trolig. (The NATO Alliance's Strategic Concept, Washington D.C. April 23, 1999. www.nato.int/docu/pr/1999/p99-065e.htm). Alliansen underströk fortfarande säkerheten trots att de nu bestämt sig för helt nya aktiviteter för en större stabilitet.

NATO välkomnar nya medlemmar och nya partnerskapsarrangemang, men varför detta är nödvändigt efter det kalla krigets slut görs aldrig klart. Man medger att ett storskaligt anfall mot alliansen är föga troligt, men de nämner naturligtvis inte de storskaliga anfällen AV alliansen. Man skryter över NATO:s roll på Balkan som en illustration till sitt beslut om en större stabilitet. Fakta är ju att NATO spelade en mycket destabiliserande roll på Balkan, bidrog till att inleda etnisk krigföring och vägrade att använda diplomatiska metoder i Kosovokrisen för att kunna attackera Jugoslavien i ett bombkrig som pågick när detta dokument formulerades och spreds. (För en diskussion om NATO:s roll, se Herman and Peterson, "The dismantling of Jugoslavia", Monthly Review, Oct.2007:<http://monthlyreview.org/1007herman-peterson1.php>)

Det strategiska konceptet hävdade att det förordar vapenkontroll, men fakta säger att NATO från allra första början var pådrivande för ökad vapenupprustning vilket för Polens och Bulgariens del har inneburit att de tvingats bygga upp de vapen som är "interoperabla" vilket betyder att de ska inköpas från USA och andra vapenhandlare i väst. Sedan detta dokument producerades 1999, har NATO:s ledande medlem, USA, mer än fördubblat sin militära budget och massivt ökat sin internationella vapenförsäljning, ytterligare ökat sina rymdbaserade

militära operationer, dragit sig ur ABM - avtalet, undertecknat 1972, vägrat att ratificera provstoppsavtalet, och avvisat såväl avtalet om landminor och FN:s avtal om att minska flödet av den illegala handeln med lätta vapen.

Med NATO:s hjälp har en ny vapenkapplöpning producerats, som många av USA:s allierade och klienter och rivaler har hakat på.

I NATO-dokumentet från 1999, hävdas att NATO stöder icke-spridningsavtalet, men understryker samtidigt hur viktiga kärnvapen är för NATO:s maktställning. NATO avvisar därför en central punkt i avtalet som inbegriper ett löfte av kärnvapenmakterna att arbeta för att få bort kärnvapen. Detta betyder att NATO endast är intresserad av att eliminera kärnvapen hos de länder som de ämnar angripa som t.ex. Iran.

I säkerhetsavsnittet i det strategiska konceptet säjs att NATO kämpar för en säkerhetsmiljö som baseras på tillväxten av demokratiska institutioner och på ett beslut att lösa dispyter fredligt, och att inget land ska kunna skrämja eller hota något annat land genom hot om våld. Hyckleriet i detta är häpnadsväckande. Själva kärnan i NATO:s politik och praktik är ju just att hota. USA:s nationella säkerhetspolitik säger öppet att de planerar att upprätthålla en global militär överlägsenhet och på så sätt förhindra någon rivaliserande makt från att utmana denna överlägsenhet - vilket betyder att härska genom att injaga skräck.

NATO hävdar idag att de inte hotar någon och talar i sitt strategiska koncept om möjliga gemensamma övningar med Ryssland. Återigen, nivån på detta hyckleri når oanade höjder. Vi känner alla till att USA lovade Gorbatsjov, när han samtyckte till Öst- och Västtysklands förening att NATO inte skulle röra sig en tum österut. Clinton och NATO bröt snabbt detta löfte och absorberade alla tidigare sovjetiska satellitstater och de baltiska staterna. Bara idioter som lurar sig själva eller propagandister vill inte inse att detta utgör ett säkerhetshot mot Ryssland, den enda kraft i detta område som teoretiskt skulle kunna hota NATO:s medlemsstater.

Det strategiska konceptet spelar dum och de enda hot som erkänns är hotet mot de egna medlemsstaterna.

Trots att "förtryck", "etniska konflikter" och "spridning av massförstörelsevapen" påstås vara ett stort bekymmer för NATO, är deras relationer med Israel mycket intima och man har på intet sätt försökt hindra Israels förtryck, eller etniska rensning eller deras halvt erkända betydande kärnvapeninnehav. Och vare sig kriget mot Libanon 2006 eller dess mordiska attacker mot Gaza har hindrat de varma relationerna, liksom USA-Storbritanniens oprovocerade attacker mot Irak minskade NATO medlemmarnas solidaritet. Israel är en högt favoriserad USA klient och är per definition fri att bryta mot alla de fem principerna uppräknade i det strategiska konceptet.

2008 undertecknade Israel och NATO en säkerhetspakt och NATO kan snart vara Israel behjälplig i deras "säkerhetsoperationer" i Gaza. (faktum är att Obama's val av nationell säkerhetsrådgivare, James Jones, under de senaste åren högröstat har krävt att NATO skulle ockupera Gaza och även Västbanken. Han är inte den enda rösten som kräver detta i USA:s etablissemang.

Det nya NATO är en pitbulterrier i tjänst hos USA och Imperiet. För närvarande beväpnar de världen, uppmuntrar den militära uppbyggnaden i de tidigare baltiska och östeuropeiska

sovjetsatelliterna. Idag är de NATO och USA-satelliter och samarbetar tätt med Israel, som etniskt rensar och fördriver sina undermänniskor och hjälper sin härskare att etablera klientstater vid den södra ryska gränsen, uppmuntrar utplacering av missilförsvar i Polen, Tjeckiska republiken och i Israel och uppmanar till integrering av USA:s planer på en bred missilsköld.

Detta praktiskt taget tvingar Ryssland till att ta aggressiva steg och ökad upprustning (precis på samma sätt som NATO gjorde under det kalla kriget). Och naturligtvis stöder NATO USA:s ockupation av Irak. NATO:s generalsekreterare Scheffer skryter återkommande med att alla 26 NATO stater är involverade i "Operation Iraks frihet" inne i Irak eller i Kuwait. Varje liten balkanstat, utom Serbien, har haft soldater i Irak och har dem nu i Afghanistan. Hälften av det tidigare ryska samväldet av oberoende stater har även ställt trupper till förfogande för Irak, några av dem även i Afghanistan. Detta är övningsfält för att samövning med de nya partnerländerna för att finslipa interoperabiliteten och utveckla en ny bas av legosoldater för NATO:s växande "out-of-area" operationer, allt eftersom NATO deltar mer och mer aktivt i USA:s krig i Afghanistan och Pakistan.

Som redan sagt, NATO skryter över sin roll i Balkankrigen. Båda dessa krig och kriget i Irak, Afghanistan och Pakistan har brutit mot FN stadgan. Laglösheten är inbyggd i det nya strategiska konceptet. Ett NATO som alltmer expanderar ger sig själva auktoriteten att leda militära kampanjer "out-of-area" eller icke-artikel 5 uppdrag utanför NATO:s territorium. Som Bruno Simma iakttog 1999: Budskapet som dessa ger uttryck för enligt vår uppfattning är klar: om det visar sig att säkerhetsrådets mandat eller auktorisering för framtida NATO icke-artikel 5 uppdrag som inbegriper väpnade styrkor inte kan genomföras, kommer NATO ändå att kunna fortsätta med sitt uppdrag. Att NATO kan göra på detta sätt visade sig vid Kosovokrisen (NATO, the UN and the use of Force: Legal Aspects, European Journal of International Law, Vol.10 No.1, 1999).

Det nya NATO är tacksam över att kunna genomföra USA:s maktprojekt över hela jordklotet. Förutom att man hjälper USA att omringa Ryssland, genomför man "partnerskapsarrangemang" och bedriver gemensamma militärmanövrar med de länder som finns inom de s k Medelhavsdialogländerna (Israel, Egypten, Jordanien, Marocko, Tunisien, Mauretanien och Algeriet). NATO har även etablerat nya partnerskap med Gulf-länderna (Bahrain, Kuwait, Saudiarabien, Oman, Qatar och de förenade Arabemiraten). På så sätt har man expanderat NATO:s militärområde från Afrikas atlantkust till och genom persiska viken. Under denna tid har NATO besökt och bedrivit flottmanövrar med de flesta av de uppräknade länderna. Det första formella bilaterala NATO-Israel-avtalet har även undertecknats.

Pitbullterriern har ett bra utgångsläge för att hjälpa Israel att fortsätta sina massiva lagbrott, att hjälpa Israel att hota och kanske attackera Iran, och att utvidga sitt eget samarbetsprogram av pacifiering av folk i Afghanistan och Pakistan, och på andra platser. Allt i det föregivna intresset för fred och den "vidare stabiliteten" som nämns i det strategiska konceptet. NATO, på samma sätt som FN, ger en täckmantel av till synes multilateralism för vad som under ytan är en laglös och praktiskt taget okontrollerad imperialistisk expansion. Faktum är att NATO som USA:s aggressiva globala arm utgör ett allvarligt hot mot global fred och säkerhet. NATO ska nu fira att de funnits i 60 år. I stället för att likvideras 1991 har NATO i stället expanderat och antagit en ny och hotfull roll som man kan se i det strategiska konceptet 1999 och växer nu förfärande, olycksbådande och ondskefullt.